

# LA CAMPANA DE GRACIA

**LA CAMPANA DE GRACIA** saluda y felicita al general Pierrad per haber recobrat la llibertat de la que se habia vist privat injustament per espay de do anys; y al felicitarlo se fa eco no soisament dels sentiments que animan á sos redactors, sino que també se 'n fa de's que animan al poble catalá, amant com o que mes de la llibertat, enemich de las inquisicions modernas inventadas pels moderats y continuadas pe 'ls progresistas, y entusiasta partidari de la causa republicana, que es la causa de la Justicia.

Al respirar lo general Pierrad los aires de la llibertat haurá pogut convencers una vegada mes de lo dolsa que es questa y de la necessitat que hi ha de que desapareixin los obstacles que los tirans li aixeean á ca... a pas.

## LO GENERAL PIERRAD.

Lo general Pierrad va naixer en la vila de Semur, perteneixent al departament del Coté d' or (Fransa), en qual punt se trobava de presoner de guerra, víctima de la guerra de la Independencia, son pare Don Jaume Pierrad, natural també de Fransa, pero brigadier del exercit espanyol en quals filas va lluitar contra las hostes de Napoleon primer.

En premi á los merits militars de son pare li foren concedits á n' ell los cordons de cadet en lo regiment de caballeria de Alcántara, en qual cos va ingressar.

En l' any 1825 va entrar en calitat de granader distingit en lo cos de caballeria que manaba lo seu pare, pero al cap de pochos dias fou nomenat alferz de la guardia real; lo dia 7 de desembre de 1830 va ser nomenat capitá.

Lo seu primer bateig de sánch fou quan la sublevació carlista de Tala-

vera de la Reina, en octubre de 1833, en qual sublevació va donar tantas probas d' audacia y valor que meresqué serias repressions de son jefe immediat.

Durant los primers anys de la guerra civil estigué de guarnició en Madrit. Pero l' any 1836 va sortir en persecució dels carlins de Castella y Andalucía en qual campanya se va portar com un valent, sent digne d' especial menció la acció de Alcadete que li valgué lo grau efectiu de capitá de la guardia real. Tambe 's va batre mes endevant contra las hostes carlistas del Nort, ab fortuna y acert.



Se va trobar en las célebres batallas de Huesca y Barbastro, en las quals va demostrar que no era sols una gran dosis de valor lo qu' ell tenia, sino que tambe poseia grans coneixements de táctica. En la batalla de Huesca, sobre tot, se va posar á tanta alturá que 's feu ácreedor al nomenament de tinent coronel.

Tant en la batalla de Huesca com en la de Barbastro fou ferit y una bala que rebé en aquesta última batalla sigué tan grave que va ser precis trasladarlo moribundo al hospital de Zaragoza.

En 1848 fou nomenat coronel, en 1853 va ser ascendit á bri-

gadier per rigurosa antigüetat y en juliol de 1856 fou ascendit á mariscal de camp.

Va venir l' any 1866 y 'l general Prim se va sublevar al crit de llibertat y 'l general Pierrad va cumplir anant á la insurrecció de Madrit lo dia 22 de juny del citat any. Fracada aquesta tingué de emigrar, pero á pesar de estar lluny de sa patria, no 's va olvidar de que aquesta gemia baix lo pes de la mes ominosa de las esclavituts y l' any 1867 va ser un dels que ab mes fe y valor lluitá en los camps d' Aragón contra 'l govern establert: tothom recorda encara la gloriosa acció de Llinás que va costar la vida al general Manso de Zúñiga.

En 1868 se va presentar en lo Ampurdá disposat á lluitar ab los braus de aquell pais, si la obstinació dels reaccionaris hagues fet necessaria la lluita.

Lo govern revolucionari va premiar sos serveys fentlo tinent general y la circumscripció de Ronda enviantlo á las Corts á engrossar las filas de la minoria republicana, y ell es un dels que han tingut la gloria de votar contra l' article 33 y á favor de la república federal.

Tothom sab lo que va passar l' any 1869.

Covensut de que la revolució habia de anar endevant y de que la organisció del nostre partit era convenient, se va presentar en Tortosa per assistir á las sessions del Pacte Federal; sa presencia en aquella ciutat feu que 'l partit federal de Tarragona l' invités, y ell acceptés, á visitar aquella heróica ciutat. Allí fou víctima de una infametració, maquinada per en Sagasta y executada per un gobernador despreciable, que produhí la mort d' un ignoscent y la perdua de la llibertat d' ell y la d' altres fills del poble.

¡Cuantas arbitrariedades se cometen en aquet desgraciat pais!

¡Quan arribará lo dia de la Justicia?

En la nit del dimars lo general Pierrad va ser objecte de una gran ovació per part del poble de Barcelona.

Era tal la indignació ab que tothom presenciava lo cautiveri del nostre correligionari, eran tantas las simpatías que per la víctima sentia 'l poble, que al veure'l en llibertat va aprofitar la ocasió de que alguns parcials y amichs d' ell li donessen una serenata, per apressurarse á protestar solemne y publicament contra lo sistema d' arbitrarietats y de injusticias que está vigent, per desgracia, en nostre país.

Al apareixer lo general en lo balcó, varen ressonar en la Rambla tres salvas d' aplausos espontaneos, aplausos fillsd' un sentiment verdader de simpatia, aplausos que eran un terrible vot de censura contra la dominació que va privar de la llibertat al heroe del 22 de juny.

Los que 's figuraban que 'l partit republicà habia ja finit hauran pogut convencers de lo infundat de las sevas ilusions. Catalunya no es impresionable. No se halaga ni s' fa titubejar á sos fills ab marxas reals, anant á nadar y fent caritat als pobres ab diners del poble. No. Catalunya es republicana porque está en sas costums, en sos usos, en sa manera de ser.

En un poble com lo nostre amant del treball y de la justicia, no hi busqueu mes que republicans. Y com que sas ideas están profundament arraigadas, es inútil que 'us proposeu ferlos vacilar y fins convertir al vostre partit ab moxigangas, músicas, llums y altres medis per l' istil.

Y 'ls que no 'ns vulguin creurer que comparin las manifestacions realistas, tant las fetas á favor de don Ama-leu com la dels radicals, ab las fetas l'altre nit á favor del general Pierrad, y que tregnin la consecuencia.

## LA MARSELLERA. (1)

(Tradució libre en catalá.)

I.

¡Al arma, al arma, fills del poble,  
Lo jorn de gloria ja h' arribat!  
Pels tirans alsa xusma ignoble  
Sos pendons enllotats en sanch.

Ohíu, ohíu com fer udola  
Lo esbars famélich d' eixos llops,  
Lo poble apura 'l fel á glops.  
Y encés de rabia 'l cor tremola.

¡Al arma, ciutadans!  
¡Alsém lo somatent!  
¡Lo airat jóvent  
Banye sas mans  
En sanch de vils tirans!

¡Trosseje coratjós  
Lo poble  
Son jou ignominiós!

II.

(A solo.)

¡Fills de la terra catalana,  
Avans morir que ser esclaus!  
¡Sone ja l' alarmant campana!  
¡Muyran ja 'ls opressors malvats!

De nou á indigne vassallatje  
Vol enjunyirnos bando astut:  
¡Malhaje 'l poble si un minut  
Suporta estúpit tal ultratje!

¡Al arma, ciutadans!  
¡Alsém lo somatens!  
¡Lo airat jóven

Banye sas mans  
En sanch de vils tirans!

¡Al arma, al arma, fills del poble,  
Lo jorn de gloria ja h' arribat!

III.

Rompam la inercia que 'ns degrada!  
Lo poble llibre es poblé fort.  
¡Llibertat, llibertat aimada,  
En ton foch sé han templat ja 'ls cors!  
Baix tos pendons cantar victoria  
Podrém al fi de greus fatichs;  
Y al expirar tos enemichs  
Veurán ton triunfo y nostra gloria.

¡Al arma ciutadans!  
¡Alsém lo somatent!  
¡Lo airat jóvent  
Banye sas mans  
En sanch de vils tirans!

¡Avant lo poble denodat!  
¡Lluitem per nostra llibertat!  
¡Avant lo poble!  
¡Lo jorn de gloria ja h' arribat!

## BANDERA NEGRA.

No cal pas que se 'ns pregunti quina es la actitud queensem observar ab lo nou Govern.

Pensi tothom lo que representa, de qui es fill, d' ahont ve y ahont va, y facilmente podrá deduir la línea de conducta que respecte á n' ellensem seguir.

May hem esperat res de la monarquía; de la mateixa manera que un om no pot donar peras, tampoch un rey pot donar llibertats als pobles. No obstant, quau hem vist que gent de bona fé, d' aqueixa que en ple sigle dinou encara somía, se feya la ilusió de creurer que 's podia ser radical dintre de una Constitució que té l' article 33, hem cregut convenient fer constar que no teniam llana al clatell. fer pública la nostra desconfiansa, pero al mateix temps *deixar fer*, estar á veurer venir, á fi de que may se 'ns pogues tatxar de impacients, apassionats y destructors de las conquistas revolucionarias.

Mes ha arribat la hora de acabar ab tantas contemplacions y de desplegar la nostra bandera negra.

Quan de tal manera se fas cas omis de la voluntat de un poble, quan mitja dotsena de traidors, ajudats pe 'ls alfonsins, montpensieristas y carlins, tiran á terra á un govern sols porque 's proposa nivellar lo presupost, fer economías, sortir á la defensa del sufragi universal y transigir tot lo qu' es possible transigir ab una monarquía; quan de tal manera s' obra pas la reacció desenfrenada acaudillada per un dels homes mes funestos de la nostra desgraciada Espanya, sols es possible esclamar: ¡bandera negra!

Los republicans qu' hem sabut probarvos que no tenim intemperancia, qu' estem dotats de serenitat y sanch freda y que per lo mateix que no tenim fam de poder sabem esperar; los republicans 'us probarem que quan l' amor de la patria aixis ho reclama sabem donar, probas d' energia, de virilitat, de firmesa.

Coneixem ben be ahont va 'n Sagasta. Sabem perfectament que l' actual govern es la seva vanguardia.

Se 'ns tira 'l guant, se llansa lo cartell de desafio al pobre poble..... ¿Que 'us heu pensat? ¿Per ventura lo poble no es digne?

¡Ay de vosaltres si no retrocediu!

No 'ns halagareu ab las promesas que 'ns feu, que ni sisquera tenui intenció de cumplir; no 'ns fareu vacilar ab las vacilacions vostras: sou la hetxura d' en Sagasta, sou la encarnació d' ell; al president dels carlins deueu la vostra posició inmerescuda y aixó 'ns basta perquè diguem ab tota la energia de que som capassos:

¡BANDERA NEGRA AL NOU GOVERN!

## BATALLADAS.

Los sagastins diuhen en un manifest, que si no ha sortit está á punt de sortir, que son demócratas.

Ja 't conech herbeta que t' dius marduix.

Diuhen los conservadors progressistas qu' estan per la soberania nacional.

Bo seria portar los firmants á las costas de Guinea porque alli la soberania nacional se 'ls menjes vius.

Y ara qu' estan grassos foran un bon tall pe 'ls salvatges.

Aixó si, los sagastins no estan per la *Internacional* y li declaran ¡guerra á mort! Reparho que aquesta gent té molta por de la *Internacional*. ¡Alguna 'n deu haber fet!

Perque desenganyintse: la por de castich casi sempre sol ser síntoma de culpabilitat.

En Sagasta va anar á mendigar als radicals un vot de confiansa pel govern.

A la cuenta encara no te 'l pastel á punt y tem que se li mori massa abiat.

Los radicals li varen contestar:

—¡Te veo!

De un convent de Vilafranca ha sigut exclaustrada una monja á la que las demes *amigas* del convent feyan passar per ximple, pero que segons sembla no 'n tenia res. Aquella infelisa conta que dintre del convent la feren patir molt.

Pares que tenui fillas y consentiu en que 's tanquin en un convent, privant aixis á la societat de un ser útil, no tenui perdó, sou uns insensats.

—A mi m' sembla que aquet govern no durará.

—¿Perqué?

—Home, porque caurá baix lo pes de la opinió pública,

—¡Ca!

—Y donchs ¿com caurá?

—Caurá baix lo pes del ridícul.

—Qui son los nous ministros?

—¡Oh! Hi ha lo bo y millor de cadá casa. Miris: hi ha en Balaguer.

—¡Ja, ja, ja!

—¿Se 'n riu?... Despues hi ha 'l general Bassols.

—¡Je, je, je!

—Home, no rigui. Tambe hi ha un tal senyor Angulo, persona molt coneguda á casa seva.

—¡Ji, ji, ji!

—Vagissen al burdell. No n' hi vull dir cap mes. Aquest home encara 's rebentaria de tant riurer.

Segons l' *Imparcial* lo ministre d' Hisenda y arquitecto senyor Angulo, una vegada va dirigir la construcció d' un edifici que va caurer al cap de poch dias. Desitjem que 'l senyor

(1) Aquesta lletra es la que cantaren los coros de Enterpe, ja nit en que 's va donar la serenata del general Pierrad.

Angulo siga l'arquitecto del nou ministeri, á fi de que no 'n pugui ser de la Hisenda espanyola.

Lo profundo literato don Víctor Balaguer, una vegada, en una comedia, va posar en boca de un personatge la següent frase:

*Veo la luz apagada.*

Are, sent ell lo que fa la comedia, pot dir: *¡Veo la luz encendida!*

De la Direcció de Estadística á la de Comunicacions y de la Direcció de Comunicacions al ministeri de Ultramar...

¡Quina vida si duraba!

Desenganyis, senyor Balaguer. La questió de Cuba no la pot resoldrer ningú mes que 'n Rivero.

En la elecció de vice-president lo senyor Becerra ha triunfat.

Donchs lo ministeri ha sigut derrotat, donchs diguim que hi haurá crisis...

Si, prou, esperintse un poch.

No sé perque 'm sembla que entre 'ls ministres y 'ls seus partidaris deuen haberhi moltes conversas per aquest estil:

—¡Que tal don Víctor, com anem?

—Per are... anem passant.

Se 'ns figura que 'l paper que va llegir en las Corts lo president del ministeri debia ser un paper molt ridícul.

La *Igualdat* y la *Independencia* han copiat lo següent dialech que suposan va tenir lloch entre don Amadeu y en Sagasta.

—Sembla, digué 'l primer al segon, que en la manifestació d'ahir lo poble va cridar ¡mori 'n Sagasta! varias vegadas....

—Senyor, li contestá l'altre, hi ha crits que per lo deprésius que son encara honran. Los mateixos que ahir desitjaban la meua mort demá serán capassos de desitjar la vostra.

—Es veritat, diuhen que va murmurar don Amadeu.

Si 'l dialech es cert, á nosaltres ens sembla que don Amadeu habia haber de contestat 'á semblant impertinencia:

—Y donchs, senyor meu: ¡com heu comes la vilesa de portarme á un país en lo qual suposeu que no hi tinch prestigi, ja que creyeu que un diá desitjará la meua mort?

Lo qui busqui informes del nou ministeri no ha de fer res mes que llegir l'*Imparcial*, diari monarquich de Madrid.

Diu aquest diari que en Montejo, ministre de Foment, es un primista quebrat.

Que l' Angulo, ministre d' Hisenda, es un arquitecto tant dolent, que una sola casa que va fer se 'n va anar á terra al cap de poch temps; que 'l general Bassols es un espiritista consumat; que 'n Balaguer es un literato de *mi flor*. Ab aquest informes nos sembla que 'l país está d'enhorabona.

Segons diu la *Crónica* han sigut agraciats ab lo titol de *comendadors* de Isabel la Católica, los senyors D. Jaume Codina y D. Jaume Rafecas y Bonastre, president y secretari de la comisió dels festeigs ab que los progressistas ob-

sequian al Avi cada any, y dels tiberis ab que s' obsequian cada any á sí mateixos.

Ja 'ls tenim donchs *comendadors*.

Recomaném los Srs. Codiná y Rafecas á las empresas dels teatros per cuan vulgan fer lo *Tenorio*.

#### AL POBLE.

¡Alerta, poble, alerta! D' ensá de la revolució may las pocas llibertats y los escasos drets qu' hem alcançat han perillat tant com avuy.

Mentres tu ¡pobre poble! suspiras per anar endevant y fora, mentres tu demanas que la llibertat y 'l progres sigan una veritat, la reacció, la desenfrenada reacció, fent servir d' instrument á n' en Sagasta, treballa descaradament perque l' edifici de la revolució, á la manera que un castell de cartas, se 'n vagi á terra á la primera bufada.

¡Pobre poble! Com si no fossis prou esclau encara volen que 'n sigas mes.... ¡Ay de tu si en Sagasta y sos amichs s' apoderessin de la situació!

Veurias tancadas las portas dels comicis, muda la premsa, disoltas las associacions de las quals esperas la teva emancipació, prohibidas las reunions públicas, y la immoralitat aprofitarse de tanta infamia per imperar descaradament en totas las esferas oficials...

Poble espanyol, poble catalá: ¿podrás consentir semblant baixesa? ¿Podrás jamay autorisar tantas iniquitats?

No, perque per aquet camí no 's va á la República Federal, sino al govern de Carlos seté; no ho permeterás, perque tu vols anar endevant sempre, may enredera.

No dubtis que aquet ministeri es un ministeri de transició, á la sombra del qual los elements reaccionaris se reconcentran y trassan sonplan de campanya per recullir la herencia.

Donchs be, es precis que nosaltres treballe per destruir sos plans liberticidas.

Si ells trebállan á las foscas, treballe nosaltres á la llum del dia.

Si ells creuen segura la victoria, fem nosaltres que aquesta no siga per ells mes que una vana ilusió.

L' element sagastí es irreconciliable ab lo poble, perque representa lo retrocés y 'l poble es lliberal.

¡Guerra, donchs, al enemich de las nostras llibertats! ¡Guerra als enemichs eterns del poblé!

¡Pas á la llibertat!

#### BATALLADAS.

Al veurer un diputat á don Víctor Balaguer assentat en lo banch ministerial, va esclamar:

—Velshiaqui un pegat en un banch.

Víctor, no sigas tarumba,  
la cartera has de deixar;  
mira que en lloch de Ultramar.  
ets ministre de Ultra-tumba.

Dintre poch dias serem á Tots Sants.  
Es á dir, que s' acosta 'l temps de las castanyas.

Y are que parlem de fruits de la naturalesa.  
Los temps de 'ls bolets tambe deu ser molt á la vora.

—Lo senyor Malcampo va dir que no sabia parlar.

—Ell no sabes de ser ministre.

—¡Oh! Aquí está 'l cas...

—¡Que?...

—Que no 'n sab y n' es.

No hi parlat á ningú del govern que tenim que no s' hagi posat á riurer al instant.

Molts diuhen que 'l ministeri Angulo-Balaguer es un ministeri que fa riurer.

Es cert, pero també fa plorar.

Fa riurer atenent á las personas que 'l componen.

Fa plorar perque demostra lo trist estat á que hem arribat.

N' hi ha molts que estan convensuts de que l' actual govern es un govern de cuaresma.

Pero ab aquesta quaresma qui hi dejuna es lo poble.

Recomanem lo non ministeri á n' en Fradera, á n' en Gervasi ó al Passatge de las Columnas.

—Y are? ¿Perque 'l recomana á n' aquets?

—Home, perque es un ministeri de quincalla.

Lo senyor Balaguer pensa fer moltes reformas en Ultramar.

Entre otras, sabem qu' está fent posar en música una americana qu' ell ha escrit.

Lo senyor Malcampo va haber de llegir son discurs-programa perque, segons confesió propia, no sap parlar en públich.

Y aixó que á la edat de set mesos ja deya pa-pa y ma-ma.

Un testimoni de vista ens ha dit que 'l senyor Malcampo va llegir molt malament lo seu discurs-programa y que hi va fer set erradas.

Com l' home no hi está fet, se debia sofocar.

Lo qu' es lo senyor Malcampo pot no estar fet á ser ministre, pero lo qu' es lo país está molt fet, per desgracia, á tenir ministres com lo senyor Malcampo.

¡Pobres reaccionaris!

Se 'm figura que ab lo ministeri *Mal-campo* teniu molt *mal camp* per librar batallas.

Hem rebut una carta procedent de Madrid que diu axis:

Senyor director de *la Campana*.

He vist lo número en que aparegueren las caricaturas de las festas de Barcelona. Velhiqui que mentres vostres s' entretenen en dibuixar

la sardana  
de la avellana,

Don Víctor Balaguer, trovador y ministre de Ultramar

ni pica de peus  
ni balla de gana.

Varem anar á las carreras de caballs, á pesar de no haber sigut invitats.

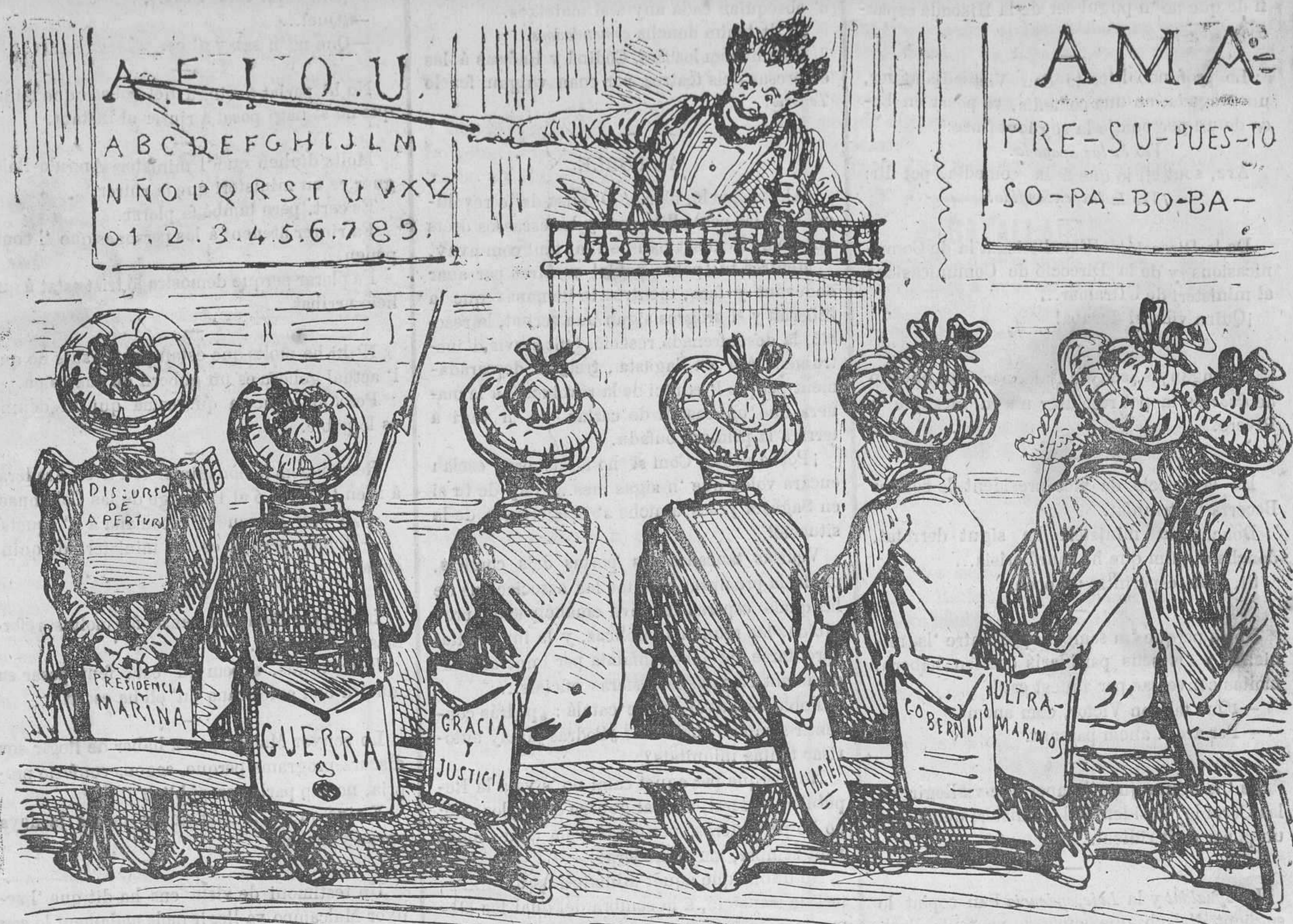
Lo caball, dels que obtaban al primer premi, que 's va quedár mes enredera 's diu *papa*.

Sempre hem dit que 'ls papas son amichs del retrocés.

La partida que una part del partit progressista ha jugat á don Nicolau, li servirá d' experiencia y li ensenyará un altre vegada á no ser apóstata.

Rivero va fer traició á la República y ara

# UN MESTRE QUE COBRA.



## LO NOU GOVERN ES DE LA ESCOLA D' EN SAGASTA.

'ls realistas li pagan la traició al mateix preu que 'ls jueus pagaren á Judas quan feu traició á Jesús.

Lo senyor Candau va dir que tots los minis-son modestos

Si de acceptar carteras, sense ser aptes per aixó, ne diuen modestia ja no sé lo que s'entendrà per orgull, soberbia, pedanteria, fatuitat y altres especies.

Lo general Bassols es espiritista.

Personas que ho poden saber 'ns aseguran que aquest senyor cada dia pren café ab lo esperit del general Prim.

Fins s'assegura que 'l dia que li varen onar la cartera de la guerra va prendrehi café y copa.

Los progresistas volen fer un manifest al país.

Pero, homens: ¿que potser s'han arribat may á pensar que 'l país lo llegirá?

N'hi ha qu'asseguran ab tota formalitat que aquest ministeri no es lo dels punts negres.

Lo que nosaltres sabem es qu'es lo ministeri dels punts suspensius.

Perque, segons com vagi la cosa, los punts negres vindran despres.

—Ja hi ha qui s'atreveix á parlar de crisis  
—Fugi d'aquí! ¿Vol callar?

Res, res, la cosa no s'arregla. En Sagasta y en Ruiz Zorrilla han tirat la corda, ningú l'hi volgut afuixar y es clar: s'ha romput.

Nada, de poma no n'hi ha mes que una y 'ls que la volen son dos. ¿Qui se la emportar?  
La Republica.

Aquet ministeri se'm figura lo pampol de un quinqué.

Y lo quinqué se'm figura 'n Sagasta.

Donant per certa l' anterior figura retorica los lliberals hem de procurar apaga 'l llum á fi de que 'l quinqué no cremi.

Don Victor vol donar probes de son amor á Catalunya y al efecte sabem que 's proposa fomentar los productos de la llana dels progresistas de Tarrassa y Vilanova.

També sabem qu'are s' parlemes que may del projecte de fer emblanquinar la Verge de Montserrat.

Lo govern no te talla. En aixó tothom hi venvé.

Pero ab tot y no tenir talla, don Práxedes procura fer de sastre y li pren l' mida.

Ojo, lliberals.

Tenim impresos de la obra, tant interesant y barata *Procesos de la Comune de París*, fins á la fulla 19 y tal vegada lo diumenje podrem donar la 20. Preu de cada fulla: 2 cuartos.

Recomanem á nostres lectors la adquisició de la obra *París á Sangre y Fuego, Jornadas de la Comune* que habem publicat ab 26 grabats y 2 láminas de color per lo preu de 5 rals. Ab ditas dos obras, se vindrá en coneixemen

de la Historia exacta de la revolució Comunista, tant injustament calumniada per los enemics del progres polítich y social.

Igualment no pendriam á mal que ecompressin lo almanach *Lo Foraster*, que val sols 4 rals apesar de la profusió de caricaturas de molta xispa que conté y multitud de cuentos, articles, poesias etc, ab la *guia* de tots los carrers y plassas de Barcelona, Ensanxe y la Barceloneta.

### XARADA.

La primera es espressió de cert distingit bestia al que alguns homens pertanyen per ser curts de facultats.

Cuarta y prima es una planta y un licor molt estimat qu' en tots los cafes ne tenen per servir als parroquians.

Una segona y tercera distingida s' va formar per fer lluhir per las festas de las firas, la Ciutat. L' embustero fa la cuarta.

Lo tot contra lo manat per la ley, segueix impávit nostra ciutat governant.

Per acabá la xarada direm: *Hu y cuarta*, formals, y ¡apa! lectors carisims, cavileu y adeussiau

La Solució, per suposat, dissapte!

Barcelona. Imp. de la V. y F. de Gaspar.

Lopez, editor.